

Proměny sémiotického rámce kinematografie na příkladu francouzské nové vlny

Jsou práce, které je lépe nahlížet prismaticem zadaných cílů a splněných zadání a práce, které možná nesplňují všechny tyto formální předpoklady, ale vyznačují se z nich číms, co má svoji hodnotu, ke které je třeba být velmi pozorný. Devadesát stran, snažících se vyjít celý komplex souvislostí a úctyhodný seznam literatury, o kterém jsou v práci důkazy, že její autorka poctivě prostudovala, je tak na vahách proti někdy překotnému výkladu, z něhož občas vyskočí ne dosti zakotvená věta či se dokonce párkrát i nějaká pravopisná chyba.

Na začátku své práce byla autorka prostě jen okouzlena filmem a při získávání dalších informací rozšiřovala svůj zájem na další a další zdroje, až vznikla práce – a především soubor znalostí – jejichž zásluhou se Vladimíra Sůsová propracovala od příštího školního roku na úzce vyprofilované magisterské studium filmové vědy.

Souvislosti, ze kterých chce přemýšlet o filmech, zahrnují podle její práce poznávací a komunikační aspekty filmového jazyka, jeho jazykovou strukturu, především však v práci prokazuje, že smýšlí komplexně o filmu jako o nástroji vnímání, poznání a myšlení, rovnocennému jakémukoli jinému nástroji, včetně filosofie. Autorka se nás na pro tuto činnost nedostatečném počtu stran snaží přesvědčit, jaké všechny zdroje jsou třeba pro takovou analýzu filmové řeči. Z toho pramení i hlavní nedostatky práce, nestíhá často – není na to v tak omezeném prostoru místo a v tomto letu asi ani čas – projeviti mezi těmito předpoklady všechny souvislosti. Také některé pasáže jsou ledaskdy řazením názorů jiných do požadovaného celku než jejich hlubším kritickým zkoumáním a případným hledáním rozporů mezi nimi. Nikde však nedochází přímo k úletům, předpoklady, které autorka ve své práci vymezila, potřebují sice ještě v její mysli dozrát a vzájemně se hlouběji propojit, ale z práce je patrné, že ví, jakým směrem v budoucnosti postupovat.

Jádrem její práce je rozbor dvou filmů francouzské nové vlny, na které v poměru k ostatním částem práce nezbylo tolik prostoru, ale tato analýza si zřetelně všímá hlavních rysů obou snímků právě v souvislosti s cílem, který autorka sleduje. Přestože závěry z této analýzy jsou tedy neproporcionálně stručné, vystihují hlavní rysy obou filmových děl, často velmi pozorně, v souvislosti s koncem moderny a s nástupem postmoderny.

Vzhledem k tomu, jaké penzum práce autorka odvedla a jak práce ukazuje jasně rysy jejích dalších možností i jejího dalšího směřování, v celkovém posouzení práce navrhuji ohodnocení výborně.

Jaroslav Vančát

26. 8. 2009